

Μάριος Καρακατσάνης

Ομόκεντροι κύκλοι

Ομόκεντροι κύκλοι

Κύκλος 1

Ορέστης

(Ο μικρός της...)

"Οι τοίχοι που χτίζουμε γύρω μας για να κρατήσουν τη λύπη μακριά, κρατούν απ' έξω και τη χαρά."

Μια τόσο μικρή φράση, που όμως καταφέρνει να χωρέσει μέσα της μια ολόκληρη ζωή, τη ζωή του Ορέστη. Ενός νέου ανθρώπου, που από πολύ μικρός άρχισε να βαδίζει σε έναν ύπουλο κόσμο, γεμάτο σκοτεινές υποσχέσεις και περίτεχνες παγίδες. Σ' αυτόν όπου κυβερνούσε η θλίψη, μα και η μοναξιά.

Άρχισε να ανακαλύπτει τον εαυτό του ουσιαστικά από πολύ μικρή ηλικία, διαπιστώνοντας με το πέρασμα του χρόνου, ότι του άρεσε να κάθεται μόνος του σε ένα σκοτεινό δωμάτιο και να ακούει μουσική. Αυτό πραγματικά τον διασκέδαζε και τον γέμιζε σαν άνθρωπο. Ενίστε, άνοιξε και ένα παλιό τετράδιο και έγραφε τις σκέψεις του, μέσα από τις οποίες ταξίδευε σε κόσμους που ο ίδιος του άρεσε κάθε φορά να φτιάχνει.

Περίεργοι κόσμοι δίχως λογική, εκεί όπου όλοι οι άνθρωποι, κι αυτός μαζί, πετούσαν, αγαπούσαν και ύστερα διαλύονταν σε χίλια κομμάτια, σκορπώντας σαν μικρά αστέρια στα πέρατα του ουρανού. Έπειτα, πλημμυρισμένος από διάφορα συναισθήματα, έκλεινε τα μάτια και απολάμβανε τη μουσική του, δίχως

σκέψεις. Με το ατέλειωτο σκοτάδι να τον βυθίζει όλο και πιο πολύ, στον απύθμενο κόσμο της μοναξιάς και με μοναδική του συντροφιά τη θλίψη, που κρατώντας του απαλά το χέρι, τον καθυσύχαζε κοιτάζοντάς τον στα μάτια για να μη φοβάται.

Στο σχολείο, αν και ήταν ιδιαίτερα δυναμικός σαν χαρακτήρας και ξεχώριζε από τα περισσότερα παιδιά της τάξης του, ωστόσο η εικόνα του ήταν στ' αλήθεια μια ψεύτικη μάσκα. Ένα μοναδικό θέατρο τραγωδίας μα και κωμωδίας συγχρόνως. Ήταν ικανός να συνδυάσει τα πάντα με μια μοναδική φυσικότητα, κάνοντάς τον τόσο αγαπητό σε κάποιους γύρω του, μα και μισητό για κάποιους άλλους. Μπορούσε να διασκεδάσει συμμετέχοντας σε συζητήσεις και παιχνίδια της ηλικίας του, όμως άλλο τόσο μπορούσε να ευχαριστηθεί και έναν τσακωμό, με κάποιον που εκείνος θα έκρινε ότι του άξιζε. Ακόμα και όταν αναγκαζόταν να προβεί σε βίαιες πράξεις, το απολάμβανε εξίσου το ίδιο. Πουθενά και για τίποτα δεν ένιωθε ενοχές, η ψυχή του παρέμενε αποστασιοποιημένη σε κάθε γεγονός που αντιμετώπιζε. Μέχρι που έφτασε το πλήρωμα του χρόνου για να αλλάξει τόσο δραματικά, ώστε να μεταμορφωθεί στο "τέρας" που ήξερε, ότι πάντα έκρυβε βαθιά μέσα του.

"Κατά του δαίμονα εαυτού"

...είχε διαβάσει κάποτε και με αυτή τη φράση κατά νου, ανακάλυπτε κάθε λεπτό της ζωής του πόσο αληθινή ήταν.

Μεγαλώνοντας και μπαίνοντας πια στην εφηβεία, ο Ορέστης ένιωσε για πρώτη φορά στη ζωή του, να του κτυπά ο έρωτας και τη δική του πόρτα. Είχε γνωρίσει μια κοπέλα λίγο μικρότερή του και ζώντας μαζί της αυτό που όλοι ονόμαζαν αγάπη, θέλησε να δώσει μια ευκαιρία στον εαυτό του. Να αφήσει για λίγο στην άκρη τη μοναξιά που ένιωθε, για να μπορέσει να αγγίξει το χέρι του και ο θεός έρωτας, εκτός από τη θλίψη. Και τα κατάφερε! Στο πρόσωπό της έβλεπε έναν κόσμο, όπου οι άνθρωποι πετούσαν μόνο από χαρά και αγάπη, και αν τύχαινε να γίνουν κομμάτια, το έκαναν για έναν και μόνο λόγο, για να ενωθούν με τα κομμάτια του συντρόφου τους. Δεν χανόντουσαν άσκοπα στον ουρανό. Αντίθετα, γίνονταν ένας νέος, ολοκληρωμένος άνθρωπος, αφού πλέον μέσα τους είχαν σμίξει ο άντρας μαζί με τη γυναίκα. Στα δικά του μάτια, ήταν πιο τέλειοι ακόμα και από τους αγγέλους.

Μα η θλίψη δε τον άφηνε να ξεφύγει τόσο εύκολα, ειδικά τα βράδια. Τον ανάγκαζε να της μιλά ώρες ολόκληρες, κρατώντας τον άγρυπνο μέχρι αργά το πρωί. Και όταν πια ξημέρωνε, με τις πρώτες ακτίνες

του ήλιου, ο Ορέστης μεταμορφώνονταν και πάλι, σε έναν άνθρωπο ζεστό και γαλήνιο.

Τέσσερα ολόκληρα χρόνια πέρασαν οι δυο τους και μέσα από αυτά, σε συνδυασμό με τις μοναδικές στιγμές που έζησε κοντά της, ο Ορέστης δέθηκε πάρα πολύ μαζί της. Πλέον, για κείνον είχε φτάσει η ώρα να της πει ότι ήθελε να την κάνει γυναίκα του. Έτσι κι αλλιώς, ποτέ δεν τον ενδιέφερε να γνωρίσει πολλές γυναίκες στη ζωή του, ούτε να αποκτήσει αυτό που όλοι οι φίλοι του αποκαλούσαν ως "εμπειρίες". Μα δεν πρόλαβε να το κάνει, αφού μια αναποδιά της τύχης, ή της ατυχίας του, τον βοήθησε να ανακαλύψει ότι η σύντροφος που τόσο πολύ αγαπούσε, τον απατούσε.

Νιώθοντας τη γη να χάνεται κάτω από τα πόδια του, πήρε την απόφαση και έφυγε μια για πάντα από τη ζωή της, γυρνώντας και πάλι στην παλιά, καλή του φίλη, τη μοναξιά. Μόνο που αυτή τη φορά η σχέση τους ήταν πιο δυνατή από ποτέ. Πλέον, εκτός από τα βράδια, μιλούσε μαζί της και την ημέρα. Ακούγοντας την αγαπημένη του μουσική, ο Ορέστης παρασυρόταν αυτή τη φορά σε έναν νέο κόσμο. Εκεί όπου πλέον οι άνθρωποι μπορούσαν και να πεθάνουν. Αυτός ο γοητευτικός κόσμος τον μαγνήτιζε τόσο έντονα, που πλέον οι σκέψεις του δηλητηριάστηκαν από την απόκοσμη αυτή ομορφιά, αναγκάζοντάς τον να

φλερτάρει με τον θάνατο ολοένα και πιο πολύ. Όμως, δεν βρήκε ποτέ το κουράγιο να το κάνει, έστω κι αν ψυχικά είχε πεθάνει προ πολλού.

Πέρασε ο καιρός όταν ο Ορέστης, μεγάλος άντρας πια και ζώντας πάντα μια ζωή απομονωμένη, άρχισε να δουλεύει για να μπορεί να καλύπτει τις ανάγκες του. Τότε ήταν που ο έρωτας τού κτύπησε για δεύτερη φορά την πόρτα. Είχε ακόμα την ανάγκη ενός ανθρώπου, να αγαπήσει και να αγαπηθεί και ξέθαψε από τις στάχτες της ψυχής του, την καταρρακωμένη του καρδιά. Αποφάσισε να της δώσει μια δεύτερη ευκαιρία, προσφέροντάς την αυτή τη φορά, σε έναν άνθρωπο που πίστευε ότι θα την εκτιμούσε. Φυσικά, φρόντισε να της εξηγήσει όλο του το παρελθόν, αφού η κοπέλα αυτή, ήταν ο μόνος άνθρωπος που θέλησε να της μιλήσει για αυτό που του συνέβη. Μετά από τόσο καιρό, εμπιστευόταν ξανά επιτέλους ένα έμψυχο ον, αφού όλο αυτό το διάστημα, το μονοπωλούσε η άυλη θλίψη του. Εκείνη, παίρνοντας την καρδιά του στα χέρια της, του υποσχέθηκε ότι δε θα τον πρόδιδε ποτέ.

Έζησαν μαζί, επίσης τέσσερα υπέροχα και ποικίλα από συναισθήματα, χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ορέστης ανακάλυπτε όλο και πιο πολύ τον εαυτό του, βγάζοντας στην επιφάνεια ελαττώματα, μα και προτερήματα. Το κυριότερο ελάττωμα όλων, ήταν η

κυκλοθυμία του. Εκεί που ήταν χαρούμενος και ευτυχισμένος, μπορεί κάτι ασήμαντο ή και καθόλου αντιληπτό για κάποιον άλλον, να του αλλάξει τη συμπεριφορά εκατόν ογδόντα μοίρες, κάνοντας τον να ξεσπά σε φωνές και υπερβολικές αντιδράσεις. Από την άλλη όμως, ήταν ένας άνθρωπος που κυριολεκτικά έδινε και τη ζωή του, για τον άνθρωπο που αγαπούσε. Φρόντιζε να τον κάνει πάντα να χαμογελά και να μην του λείπει ποτέ τίποτα, αρκεί να μην του έβγαине στην επιφάνεια, για κάποιο λόγο, ο δαιμονικός του εαυτός. Μα δυστυχώς για κείνον, η νέα αυτή σχέση του έδινε σχεδόν πάντα αφορμές.

Μέχρι, που τον πρόδωσε και αυτή. Αντί να διαλέξει τον δρόμο του χωρισμού, η σύντροφός του επέλεξε να τον απατήσει, προκαλώντας του ένα σοκ που ο ίδιος ποτέ δε φαντάζονταν ότι θα ένιωθε, αφού στο δικό του μυαλό, μια τέτοια πράξη δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί με τίποτα. Όχι μόνο γιατί του είχε υποσχεθεί πως δε θα τον πρόδιδε ποτέ, αλλά επιπλέον γιατί πίστευε ότι κανένα ξέσπασμά του δεν άξιζε μια τέτοια συμπεριφορά.

Με αυτές τις σκέψεις στο μυαλό, ο Ορέστης ύψωσε έναν τεράστιο, συναισθηματικό τοίχο τόσο δυνατό, που ό,τι μικρά και αδύναμα συναισθήματα κρύβονταν από

πίσω του, θάφτηκαν μια για πάντα στη σκόνη του. Πλέον, ήταν νεκρός και συναισθηματικά.

Ζούσε τη ζωή του απόμακρος από τους πάντες και τα πάντα και κυκλοφορούσε ανάμεσα στον κόσμο σαν ζωντανός νεκρός. Καμιά δυστυχία δεν τον άγγιζε, αφού πλέον η θλίψη τον είχε μεταμορφώσει σε ένα τέρας, που ό,τι άγγιζε το άφηνε πίσω του κατεστραμμένο και ό,τι ήταν ήδη λιγότερο, το αποτελείωνε μια για πάντα. Η συμβουλή του στους αδύναμους ήταν μία και μοναδική: «Αν δεν το αντέχεις δώσε τέλος στη ζωή σου, αυτός ο κόσμος δεν έχει χώρο για αδύναμους, αλλιώς ξεπέρασέ το και προχώρα». Τόσο απόλυτος ήταν, μιας και τα πάντα γι' αυτόν ήταν είτε μαύρο, είτε άσπρο. Το γκρι δεν είχε θέση πουθενά στο δικό του κόσμο .

Όμως, ποτέ δεν έπαψε μέσα του να νιώθει την ανάγκη να αγαπήσει και να αγαπηθεί. Λες και ο δαιμονικός εαυτός του, του έπαιζε άσχημα και ειρωνικά παιχνίδια. Από τη μια, του έλεγε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι και θα τον πληγώσουν και από την άλλη, του φύτευε την ανάγκη να βρει ένα ταίρι. Έτσι, αποφάσισε να τα αφήσει όλα στη μοίρα, αφού ούτως ή άλλως όπως πίστευε, εκείνη καθόριζε πλέον το μέλλον του. Εκείνος ήταν απλά μια άψυχη μαριονέτα, που απλά της έκανε τα άκαρδα χατίρια, περιμένοντας άβουλα την επόμενη της κίνηση. Έτσι ακριβώς ένωθε,

σαν μια άψυχη μαριονέτα, που τα νήματα της ζωής της, τα κινούσε κάποιος άλλος. Μέσα στο μυαλό του, ο πόλεμος μεταξύ της αγάπης και της θλίψης όλο και θέριευε, ώσπου υποσυνείδητα, για να μην τρελαθεί, αναγκάστηκε να βρει μια διέξοδο και αυτή δεν ήταν άλλη από το να αφεθεί στη μοίρα.

Λες και πραγματικά τον άκουγε, η μοίρα έφερε στο δρόμο του έναν νέο άνθρωπο. Μια κοπέλα που έδειχνε να διαφέρει από τις άλλες. Ωστόσο, ο Ορέστης δεν έριχνε τον τοίχο του για τίποτα στον κόσμο. Αν και θέλησε να της δώσει μια ευκαιρία, ωστόσο δεν ένιωθε τίποτα για κείνην. Κανένα απολύτως συναίσθημα. Η σκόνη του τοίχου του, είχε θάψει τόσο καλά και βαθειά τα συναισθήματά του, που δύσκολα θα κατάφερνε κάποιος να τα αναστήσει ξανά ή τουλάχιστον έτσι πίστευε.

Η νέα αυτή κοπέλα, ζώντας μαζί με τον Ορέστη και ξέροντας τα πάντα για τη ζωή του, έδειξε ότι όντως άξιζε την ευκαιρία που της δόθηκε. Ωστόσο, δεν γνώρισε ποτέ τη συναισθηματική συμπεριφορά του παλιού, καλού Ορέστη, αφού ποτέ δεν της φέρθηκε όπως φερόταν στις προηγούμενες σχέσεις του. Μπορεί να μην του έβγαζε τον κυκλοθυμικό του χαρακτήρα στην επιφάνεια, μα δεν του έβγαζε ούτε και τον συναισθηματικό. Απλά πολεμούσε μαζί του ως ένας

δυνατός σύμμαχος, μέχρι να κατάφερνε να του εξαλείψει κάθε φόβο, ανασφάλεια και πάνω απ' όλα τη θλίψη.

Όλα αυτά τα έκανε γιατί μπόρεσε να δει, έστω και για λίγο μέσα από τα μάτια του, ποιος πραγματικά ήταν ο Ορέστης. Ένα παιδί, που το μόνο που λαχταρούσε, ήταν να έρθει ένας "μεγάλος" και με μια κίνηση να γκρεμίσει ό,τι τον διαχώριζε από την πραγματική ευτυχία. Όμως η κοπέλα έπρεπε να κάνει υπομονή για να μπορέσει να πετύχει αυτό που ήθελε, χωρίς να έχει τα αντίθετα αποτελέσματα. Απαιτούσε πρώτα να κερδίσει την εμπιστοσύνη του, να του δείξει ότι δεν ήταν πια μόνος και όταν το κατάφερνε αυτό, τότε θα γκρέμιζε μια και καλή τον τοίχο που τον απομόνωνσε.

Οι κόποι της δεν πήγαν χαμένοι. Έχοντας την στο πλευρό του για τέσσερα χρόνια, ο Ορέστης μετρούσε κυριολεκτικά το κάθε λεπτό της μέρας. Για κείνον, το "4" ήταν ένας αριθμός καταραμένος, αφού ακριβώς τόσο κρατούσαν οι σχέσεις του προτού διαλυθούν και μάλιστα με τον χειρότερο τρόπο. Έτσι λοιπόν, όταν έκλεισαν και τον τέταρτο χρόνο του δεσμού τους, ο Ορέστης περίμενε απλά να δει και το τέλος του. Αυτό όμως, όχι μόνο δεν ήρθε, αλλά αντίθετα εκείνη ήταν ακόμα εκεί, μαζί του και τον αγαπούσε το ίδιο πολύ.

Λατρεύοντας όχι μόνο τα καλά στοιχεία του εαυτού του, αλλά και τα ελαττώματά του.

Τότε ήταν που μέσα από τη σκόνη της ψυχής του, ένα μικρό χέρι ξεπετάχτηκε. Ήταν το χέρι της αγάπης. Μιας πολύ παλιάς φίλης, που ο Ορέστης δεν πίστευε ποτέ ότι θα συναντούσε ξανά. Όμως, να που εμφανίστηκε και πάλι ζωντανή μπροστά του. Και ω Θεέ μου! Του χαμογελούσε! Ναι! Του χαμογελούσε! Ήταν τόσο υπέροχη... Και πόσο μα πόσο πολύ του είχε λείψει... Αμέσως κόπηκε μια για πάντα, κάθε σχοινί της μαριονέτας που τον κρατούσε δέσμιο, ενώ ο τοίχος της ψυχής του μικραίνει όλο και πιο πολύ, με κάθε χρόνο που περνούσε κοντά της. Μέχρι που χάθηκε για πάντα και μαζί με αυτόν και ο δαιμονικός εαυτός του.

Τέλος Α Κύκλου

Κύκλος 2

Κλειώ

(Το φως του...)

Μακριά από τα φώτα και τη φασαρία της πόλης, σε ένα μακρινό και αυστηρά πατροπαράδοτο νησί της Μεσογείου, ζούσε μια νέα κοπέλα που την έλεγαν Κλειώ. Μεγαλωμένη με αυστηρές αρχές, ακολουθούσε μια ζωή γεμάτη «μη» και ανόητα «πρέπει». Αν και για ένα οποιοδήποτε κορίτσι της μεγαλούπολης, στην ηλικίας της όλα αυτά θα φάνταζαν καταπιεστικά από την πρώτη στιγμή, για κείνην ήταν απλά ένας διαφορετικός τρόπος ζωής.

Φυσικά, δεν έλειπαν και οι στιγμές που η άγρια ψυχή της ενίοτε αντιδρούσε μέσα της. Πάντα έλεγε ότι εκείνη δεν είχε γεννηθεί για να είναι δέσμια σε παλιομοδίτικα ήθη και έθιμα και αναμφίβολα δεν της πήγαινε καθόλου ο ρόλος της υποταγμένης νοικοκυράς που την προόριζαν.

Ωστόσο, αυτές τις σκέψεις μπορούσε να τις εκφράζει μονάχα μέσα στο μυαλό της, αφού ήξερε πολύ καλά ότι οποιαδήποτε προσπάθεια από την πλευρά της, για να τις εκμυστηρευτεί σε κάποιον άλλον, θα ήταν εντελώς άκαρπη. Δε θα την καταλάβαινε ποτέ κανείς. Γι' αυτό τον λόγο, ένιωθε τη ζωή της να κατακλύζεται από μια αφόρητη μοναξιά, εφόσον της ήταν αρκετά ξεκάθαρο ότι στο μικρό χωριό της, ήταν η μόνη που πήγαινε κόντρα στο ρεύμα. Ένα ρεύμα που σχεδόν πάντα, το άφηνε να την παρασύρει σε κόσμους

εντελώς διαφορετικούς από τον δικό της. Εκεί μπορούσε, σαν μια σύγχρονη αμαζόνα, να ζήσει το δικό της όνειρο, μακριά από κάθε μορφή οικογενειακής και μη, καταπίεσης.

Οι σχέσεις της ήταν ελάχιστες και το περισσότερο διάστημα κρυφές από τα αδιάκριτα βλέμματα, εφόσον η νοοτροπία της κλειστής κοινωνίας που ζούσε, όριζε ότι μια ελεύθερη κοπέλα δεν επιτρεπόταν να τριγυρνά στον δρόμο με αγνώστους. Αυτό, κυριολεκτικά την έκανε να αηδιάζει, όχι μόνο με την υποκρισία τους, αλλά και για τις οπισθοδρομικές τους ιδέες, που βέβαια ίσχυαν μόνο για τις γυναίκες, αφού οι άντρες είχαν την ελευθερία να κυκλοφορούν με όποια ήθελαν. Μάλιστα, ανταγωνίζονταν μεταξύ τους, για το ποιος θα κατακτήσει τον τίτλο του γόη του χωριού, αδιαφορώντας προκλητικά για τις αφελής κοπελίτσες που πίστευαν στα λόγια τους, αφήνοντάς τες στο τέλος στα κρύα του λουτρού, κυριολεκτικά εκτεθειμένες.

Η ζωή της Κλειώς ήταν τοποθετημένη σε μια τροχιά και ακολουθούσε μια προκαθορισμένη πορεία, που η ίδια είχε θελήσει πολλές φορές να αλλάξει. Όμως, πάντα κάτι τύχαινε και την τράβαγε πάλι πίσω. Έτσι είχε γίνει και την τελευταία φορά, όταν με τον παιδικό της έρωτα, παρόλο που ένιωθε ότι ήταν τα πάντα για κείνην, η μοίρα τους επιφύλασσε

διαφορετική τύχη από αυτή που η Κλειώ αναζητούσε. Ήταν μια σχέση που στην αρχή ξεκίνησε ως απωθημένο, μα πολύ γρήγορα ξεπέρασε το συναίσθημα αυτό και προχώρησε σε κάτι πολύ πιο σημαντικό.

Αν και δεν ήταν από τους ανθρώπους που ερωτεύονταν εύκολα, ωστόσο, αν κάποιος κατάφερνε να μπει στην πολύτιμη καρδιά της, δύσκολα έβγαινε από αυτήν. Πόσο μάλλον όταν εκείνος ήταν η πρώτη της, όχι μόνο αγνή, αλλά και αληθινή αγάπη.

Ποτέ δε θα ξεχνούσε την πρώτη της συνάντηση μαζί του. Ήταν μια ζεστή μέρα του Αυγούστου, σε ένα μικρό καταπράσινο πάρκο λίγο πιο κάτω από το σπίτι της. Ένα σκιερό μέρος όπου μαζεύονταν όλα τα παιδιά από τις γύρω γειτονιές και έπαιζαν παρέα. Εκείνη έκανε βόλτες με το ποδήλατό της, ενώ εκείνος την κοίταζε χαμογελώντας, καθισμένος μόνος του σε ένα παγκάκι. Μιας και πάντα της άρεσε να παίρνει πρωτοβουλίες, αμέσως τον πλησίασε, σταματώντας με το ποδήλατό της ακριβώς μπροστά του. Με το θάρρος που τη διέκρινε από μικρή, του συστήθηκε χαρίζοντάς του και εκείνη απλόχερα το υπέροχο χαμόγελό της. Ήθελε μονάχα μερικά λεπτά, για να καταλάβει ότι αυτό το αγόρι απέναντί της, κάποια μέρα θα της έκλεβε την καρδιά. Πράγμα που έγινε.

Έχοντας μεγαλώσει αρκετά και οι δύο, όποτε τον αντίκριζε η Κλειώ, την έπιανε ταραχή. Μέσα από τα μάτια του, ένιωθε κάθε φορά μια καταγάλανη θάλασσα να ξεχύνεται επάνω της, κάνοντας το κορμί της να ανατριχιάζει με τα καθαρά, αφρισμένα της νερά. Και όταν πια την άγγιζε, εκείνη έτρεμε ολόκληρη από το πάθος που την κατέκλυζε, κάνοντάς την να ντρέπεται. Μα έτσι φαινόταν στα μάτια του, τόσο πολύ γλυκιά και εύθραυστη, που ενστικτωδώς εκείνος απομάκρυνε αμέσως τα χέρια του από πάνω της, με τον φόβο μην του γίνει κυριολεκτικά κομμάτια.

Μεγαλωμένη με κάποιες συγκεκριμένες αρχές, δε θέλησε ποτέ να του εξομολογηθεί τον έρωτά της. Ήθελε να κάνει εκείνος την πρώτη κίνηση αυτή τη φορά. Όχι μόνο γιατί έτσι την είχαν μάθει, αλλά κυρίως γιατί δεν ήταν σίγουρη για τα δικά του συναισθήματα και σε καμιά περίπτωση δεν ήθελε να εκτεθεί στα μάτια του. Όμως μάταια περίμενε, μιας και αυτή η κίνηση από την πλευρά του, δεν έγινε ποτέ. Όχι επειδή δεν έτρεφε κι εκείνος τα ίδια συναισθήματα με την Κλειώ, αλλά επειδή φοβόταν την απόρριψή της. Μαζί με αυτήν φοβόταν και την απόρριψη των γονιών της, για έναν και μοναδικό λόγο. Είχε διαλέξει να ακολουθήσει ένα επάγγελμα, που θα τον ανάγκαζε να μετακομίσει μόνιμα στη μεγαλούπολη. Κάτι που στο χωριό τους θεωρούνταν εξωφρενικό, αφού γι' αυτούς η πόλη με τα

φантаχτερά φώτα και τους βρώμικους ανθρώπους, χάλαγαν όποιον πατούσε το πόδι του εκεί. Σίγουρα κανένας γονιός δε θα επέτρεπε να πάει η κόρη του, στην πόλη της αμαρτίας και των πειρασμών.

Αν και το τελευταίο δε θα τον ένοιαζε καθόλου, αν ήξερε ότι τον αγαπούσε κι εκείνη. Ένα μόνο «ναι» από τα χείλη της, αρκούσε για να την πάρει μακριά από το συντηρητικό χωριό τους. Αυτό όμως που πραγματικά δεν ήξερε, ήταν ότι η Κλειώ ήταν αποφασισμένη ακόμα και να κλεφτεί μαζί του, αν οι γονείς της δεν τον ενέκριναν. Τόσο πολύ τον αγαπούσε, αλλά εκείνος δυστυχώς, δεν το είχε συνειδητοποιήσει. Μια τραγική ειρωνεία της τύχης, που τους ανάγκασε να χωρίσουν οι δρόμοι τους, αφήνοντας τον πρώτο της έρωτα να φύγει για την πόλη, μια για πάντα. Χωρίς ποτέ κανένας από τους δύο να καταφέρει να μάθει, όχι μόνο τι πραγματικά ένιωθε ο ένας για τον άλλο, αλλά κυρίως τι ήταν διατεθειμένοι να κάνουν ο ένας για τον άλλο.

Περνώντας τα χρόνια, η Κλειώ αποφάσισε να προχωρήσει στη ζωή της. Όλο αυτό τον καιρό απέφευγε περίτεχνα τα προξενιά των γονιών της περιμένοντας, αλλά τελικά αποδέχτηκε το γεγονός ότι ο ένας και μοναδικός άνθρωπος, που είχε φύγει παίρνοντας και την καρδιά της μαζί του, δε θα

γυρνούσε ποτέ ξανά πίσω.

Έτσι, γνώρισε έναν άνθρωπο επίσης ντόπιο και χωρίς τάσεις φυγής. Μπορεί κοντά του να μην ένιωθε όλα αυτά τα συναισθήματα, που της προκαλούσε ο χαμένος της έρωτας, μα ένιωθε ζεστασιά, στοργή και κυρίως ασφάλεια. Μέσα από κείνον, θα προσπαθούσε να γιατρέψει τον πόνο που ένιωθε στην καρδιά της. Μα δεν τα υπολόγισε καλά. Μένοντας μαζί του έγκυος, ήταν σαν να υπέγραφε και το συμβόλαιο γάμου μαζί του. Δεν τόλμησε καν να πει στους γονείς της, ότι περίμενε παιδί πριν από τον γάμο και οι ηθικές της αρχές δεν της επέτρεπαν ούτε για αστείο, να σκεφτεί το ενδεχόμενο μιας έκτρωσης. Έτσι, παγιδευμένη σε μια σχέση που δεν ήταν εντελώς σίγουρη αν όντως ήθελε να καταλήξει έτσι, παντρεύτηκε τον πατέρα του παιδιού της.

Ο γάμος αυτός, βρήκε την Κλειώ με ανάμεικτα συναισθήματα. Μπορεί να έτρεφε ένας είδος αγάπης για τον άντρα που γνώρισε, μπορεί να εκτιμούσε τον τρόπο που της φερόταν και το πόσο πολύ τη νοιαζόταν και την πρόσεχε, μα ακόμα ήταν πολύ νέα για να δεσμευτεί για μια ολόκληρη ζωή. Η άγρια ψυχή της, η "αμαζόνα" όπως της άρεσε συχνά να την αποκαλεί, ούρλιαζε μέσα στο κεφάλι της ότι δεν έπρεπε να το κάνει.

Μια ανήλεη μάχη ανάμεσα στη λογική και το

συναίσθημα, έκανε το κεφάλι της να θέλει να σπάσει. Μα όλα αυτά ήταν ανούσια. Ήταν έγκυος και πλέον η μοναδική λύση που έπρεπε να ακολουθήσει ήταν ξεκάθαρη.

Τη μέρα που θα πήγαινε ο μέλλον σύζυγός της στο σπίτι για να τη ζητήσει, η Κλειώ θέλησε λίγες ώρες πριν τη συνάντηση, να κάνει μια βόλτα στην πλατεία που τόσο πολύ της είχε σημαδέψει τη ζωή. Ήθελε λίγο χρόνο για να σκεφτεί, να βάλει σε μια τάξη τους συλλογισμούς της. Ναι, αυτόν τον άντρα τον αγαπούσε. Ο γάμος της μαζί του δε θα ήταν και η συντέλεια του κόσμου και όπως όλα έδειχναν θα δημιουργούσαν μια τέλεια οικογένεια μαζί. Ήταν σωστός, ηθικός και πάνω από όλα τρυφερός. Απλά, εκείνη δεν ήταν ακόμα σε θέση να τον εκτιμήσει όπως του άρμοζε, γιατί η καρδιά της δεν του ανήκε απόλυτα. Εκτός αυτού, ήθελε να ζήσει λίγο ακόμα τη ζωή της. Να χαρεί τα νιάτα της. Δεν πίστευε ότι ζηταγε κάτι το εξωφρενικό, μονάχα λίγη ελευθερία ακόμα. Μια ελευθερία, που βέβαια ευχαρίστως θα θυσίαζε, αν γύριζε πίσω ο ένας και μοναδικός έρωτάς της.

Με αυτές τις σκέψεις περπατούσε μόνη στο πάρκο, με το κεφάλι ελαφρά κατεβασμένο, κοιτώντας μονάχα μπροστά της. Και τότε τον αντίκρισε. Καθόταν στο παγκάκι και της χαμογελούσε, όπως τότε που τον είχε

πρωτοδεί. Αμέσως κάθε της σκέψη διακόπηκε, το μυαλό της μούδιασε και το κορμί της άρχισε να τρέμει ανεξέλεγκτο. Από όλα τα χρόνια και τις μέρες που περνούσαν τόσο άσκοπα από τη ζωή της, διάλεξε αυτή τη μέρα για να τη δει. Τι ειρωνεία Θεέ μου!

Ανακτώντας το κουράγιο της ξανά, τον πλησίασε και φτάνοντας απέναντί του, τον καιρέτησε προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της. Μα αυτός ο άνθρωπος, πάντα κατάφερνε να τη βγάζει εκτός ελέγχου. Σαν δυο παλιοί καλοί φίλοι, έκατσαν στο παγκάκι και άρχισαν να μιλάνε για τα χρόνια που πέρασαν. Μέχρι που έφτασε ο κάθε ένας στο δικό του σήμερα. Εκείνος είχε ήδη παντρευτεί και είχε χωρίσει, έχοντας ήδη δυο παιδιά, ενώ εκείνη ετοιμαζόταν να παντρευτεί, περιμένοντας το πρώτο της παιδί. Μια χαρμολύπη πλημμύρισε και των δύο τα χείλη, κάνοντάς τους να νιώσουν αμήχανα. Από τη μια, ήθελε να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει, και από την άλλη να τον χαστουκίσει. Η επόμενη σκέψη που πέρασε από το μυαλό της, ήταν πόσο καλά είχε κάνει, που δεν του είχε πει ποτέ για τα συναισθήματα της. Αφού είχε επιλέξει άλλη γυναίκα για σύζυγο, της ήταν πλέον ξεκάθαρο ότι δεν την αγάπησε ποτέ.

Μα ποιος μπορεί να καταλάβει τον δαιδαλώδη ψυχικό κόσμο ενός ανθρώπου; Πόσες φορές άλλα

ποθούμε, αλλά σκεφτόμαστε και άλλα τελικά πράττουμε; Η συνάντηση όμως αυτή, ήταν ακριβώς ό,τι χρειαζόταν η Κλειώ για να πάρει την απόφαση που ήθελε. Θα έβρισκε πλέον τον τρόπο να ζήσει ευτυχισμένα, με τον άνθρωπο που η ίδια επέλεξε να βάλει στη ζωή της και σίγουρα ο ερχομός ενός παιδιού ήταν μια καλή αρχή. Αναθεματίζοντας όμως ταυτόχρονα, μια μοίρα που ποτέ δε θέλησε να της κάνει το ένα και μοναδικό χατίρι, που ποθούσε με όλη της την ψυχή. Να ζήσει μια ζωή ξέγνοιαστη με τον άνθρωπο που εκείνη πραγματικά αγαπούσε και επιθυμούσε. Αλλά αφού εκείνος μπόρεσε και παντρεύτηκε μια άλλη, τότε μπορούσε και κείνη να το κάνει. Και με αυτές τις σκέψεις, τον αποχαιρέτησε μια για πάντα.

Καθώς απομακρύνονταν από κοντά του, δε γύρισε ούτε για μια στιγμή πίσω για να κοιτάξει. Όχι επειδή του κράταγε κακία, αλλά γιατί δεν άντεχε να αντικρίσει την «αμαζόνα της», που καθόταν δίπλα στον παιδικό της έρωτα και ούρλιαζε, φωνάζοντάς της να γυρίσει πίσω. Όμως εκείνη ανοίγοντας το βήμα της, χάθηκε μια για πάντα από τα μάτια του, αφήνοντας πίσω της ό,τι την έδενε με τον αληθινό της εαυτό. Είχε πια φτάσει η ώρα να χαράξει και εκείνη τον δικό της δρόμο.

Τέλος Β Κύκλου

Κύκλος 3

Ομόκεντροι κύκλοι

Είχαν περάσει εννέα γεμάτα χρόνια, από τη στιγμή που ο Ορέστης είχε γνωρίσει επιτέλους τον άνθρωπο της ζωής του και σχεδόν άλλα τόσα από τη ζωή της Κλειώς.

Στο τεράστιο αυτό χρονικό διάστημα, τα συναισθήματα τους έκαναν κύκλους ξανά και ξανά, σε ένα ατέρμονο παιχνίδι με τα "θέλω" και τα "πρέπει" του εαυτού τους.

Η Κλειώ έμαθε να αγαπάει τον σύζυγο και πατέρα των τεσσάρων πλέον παιδιών της, γιατί έπρεπε να το κάνει. Ήταν ακριβώς όπως τον φανταζόταν. Της πρόσφερε τη χαρά και την ευτυχία, που γνώριζε από την αρχή ότι θα είχε κοντά του. Την πρόσεχε, τη νοιαζόταν και ήταν ένας υποδειγματικός σύζυγος μα και πατέρας. Ωστόσο, αυτό ακριβώς ήταν και το πρόβλημα στη σχέση τους, ειδικά όσο περνούσαν τα χρόνια. Το γεγονός ότι ήταν πάντα ακριβώς όπως τον φανταζόταν. Προβλέψιμος και βαρετός σε κάθε του κίνηση. Δεν είχε αυτό το «κάτι» που θα της προκαλούσε ρίγος, που θα τη συνέπαιρνε μέχρι τα άδυστα της ψυχής της. Που θα την έκανε να αναρωτιέται ποια θα ήταν η επόμενη του κίνηση.

Αντίθετα, είχε μια ρουτίνα από την ώρα που τον γνώρισε, μέχρι και αυτή τη στιγμή που καθόταν απέναντι της και διάβαζε την εφημερίδα του. Ήξερε

πολύ καλά ότι μόλις την τελείωνε, θα πήγαινε τα παιδιά μια βόλτα στο πάρκο, μετά θα καθόντουσαν να φάνε, ύστερα θα χάζευαν λίγο στην τηλεόραση και στο τέλος θα πήγαιναν να κοιμηθούν. Εννέα χρόνια το ίδιο πρόγραμμα, καμιά απολύτως αλλαγή. Η Κλειώ είχε κάνει αρκετές φορές αυτή τη συζήτηση, προσπαθώντας να ανανεώσει τη σχέση τους, μα ήταν μάταιο. Εκείνος άλλαζε για λίγες μέρες και ύστερα γυρνούσαν πάλι στην απίστευτα ανιαρή και μονότονη τους καθημερινότητα. Μέχρι που βαρέθηκε πια και σταμάτησε να ασχολείται. Παρακολουθούσε πλέον τη ζωή της να περνάει κάθε λεπτό από μπροστά της, σαν απλός παρατηρητής. Ήταν, μα και έδειχνε, μια γυναίκα που μαράζωνε, σε μια ζωή που η ίδια είχε επιλέξει, εξαιτίας ενός νεανικού εγωισμού.

Με μοναδική της συντροφιά τα κύματα της θάλασσας του νησιού της, η Κλειώ σχεδόν καθημερινά καθότανε σ' ένα μικρό βραχάκι και αγνάντευε τα πέρατα. Έκανε σκέψεις και όνειρα, μα ύστερα τα πέταγε στη θάλασσα, όπως έκανε μικρή με τα βότσαλα. Μόνο που τώρα δεν αναπηδούσαν στην επιφάνειά της, αλλά βούλιαζαν κατευθείαν μέσα στα απύθμενα νερά. Ρουφώντας τα αχόρταγα, η θάλασσα ζητούσε κι άλλα, σαν ένα αδηφάγο τέρας που δε χόρταινε ποτέ και δυστυχώς η Κλειώ, πάντα είχε να

του προσφέρει "τροφή", τις σάπιες σάρκες του δικού της πεθαμένου μέλλοντος.

Από την άλλη μεριά, ο Ορέστης ζούσε στον δικό του παγιδευμένο κόσμο. Ποτέ δε φανταζόταν ότι μετά από όσα είχε περάσει, θα έφτανε στο σημείο να μην μπορεί να ευχαριστηθεί τη ζωή του με τον άνθρωπο που πάντα ονειρευόταν.

Είχε πια παντρευτεί και αποκτήσει δύο παιδιά. Στην αρχή, ζούσε κυριολεκτικά το όνειρό του. Μετά όμως, η ρουτίνα και η μονοτονία άρχισαν να καταβάλλουν και τη δική τους ζωή. Αν και ζούσαν στο κέντρο της πόλης και είχαν στη διάθεσή τους τα πάντα, ωστόσο η πίεση της καθημερινής επιβίωσης, τους αποτραβούσε πίσω. Εκείνος, πάντα έβρισκε χρόνο και όρεξη, στον ελάχιστο χρόνο που διέθετε, για να κάνει κάτι διαφορετικό, ενώ η σύντροφός του ποτέ δεν είχε. Εκείνη, είχε αφήσει να τη ρουφήξει κυριολεκτικά η καθημερινότητά της, εγκαταλείποντας κάθε όρεξη για ζωή και έδειχνε ήδη, γερασμένη πριν την ώρα της.

Πολλές φορές ο Ορέστης το είχε συζητήσει μαζί της και εκείνη πάντα συμφωνούσε με αυτά που της έλεγε, μα έμενε μόνο στα λόγια. Δεν έκανε κάτι για να το αλλάξει. Όχι γιατί δεν ήθελε, αλλά γιατί δεν μπορούσε. Έτσι ήταν ο χαρακτήρας της, αυτά μπορούσε να

προσφέρει. Ωστόσο, όσο και αν την αγαπούσε, όσο και αν της ήταν ευγνώμων για το ήθος που την διακατείχε αλλά και το γεγονός ότι ήταν μια εξαιρετική μητέρα και σύζυγος, ύστερα από εννέα χρόνια όλα αυτά είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν. Ένιωθε την ανάγκη να ανανεώσει τη σχέση τους, να κάνουν κάτι διαφορετικό, να σπάσουν τα καλούπια που τους πίεζαν. Μα εκείνη, ήταν αυτό που ήταν και δεν έπαιρνε καμία αλλαγή. Αναγκάστηκε έτσι ο Ορέστης να παραδοθεί και κείνος, σε μια καθημερινότητα που τον έπνιγε μέρα με τη μέρα.

Θέλοντας να εκτονώσει την πίεση που ένιωθε, άρχισε να ασχολείται με τη ζωγραφική, μιας και από μικρό παιδί του άρεσε να φτιάχνει αναπαραστάσεις, εμπνευσμένες από την καθημερινότητά του. Όταν όμως είδε τα έργα του να αποκομίζουν εξαιρετικά σχόλια από φίλους και συγγενείς, και με τη δική τους παρότρυνση πάντα, αποφάσισε να τα δημοσιεύσει, με την ελπίδα ότι ίσως κάποτε να έκανε μια δική του έκθεση ζωγραφικής.

Την αρχή την έκανε εκμεταλλευόμενος τη δύναμη του διαδικτύου, αφού σαν άνθρωπος της πόλης ήταν απόλυτα εξοικειωμένος με αυτό. Ήξερε πολύ καλά να το χειρίζεται και σκεφτόμενος ότι η τέχνη δεν έχει σύνορα, αποφάσισε να προβάλει τα έργα του όχι μόνο

πέρα από την πόλη του, αλλά και πέρα από τη χώρα που ζούσε. Δεν μπορεί, κάποιος θα τα πρόσεχε. Μα αυτό που δεν του πέρασε ποτέ από το μυαλό, ήταν ότι εκτός από την τέχνη, ούτε η αγάπη δεν έχει, όχι μόνο σύνορα, αλλά ούτε και όρια. Ούτε είχε σκεφτεί ότι ένας από τους ανθρώπους που θα τον πρόσεχε, θα περνούσε και εκείνος τις ίδιες μοναχικές στιγμές, έχοντας σαν πυρήνα μέσα στην καρδιά του τα ίδια ακριβώς συναισθήματα, τον έρωτα και τη μοναξιά.

Η Κλειώ, θέλοντας να περνά τις ατέλειωτες ώρες μέσα στο σπίτι φροντίζοντας τα παιδιά της, αποφάσισε να αγοράσει έναν υπολογιστή. Ήθελε να γνωρίσει και εκείνη τον μαγικό κόσμο του διαδικτύου, για τον οποίο είχε ακούσει τόσα πολλά. Της πήρε αρκετές μέρες μέχρι να εξοικειωθεί μαζί του και πλέον γνώριζε όλα τα βασικά πράγματα που θα έπρεπε να ξέρει, ώστε να μπορεί να τον χειρίζεται μόνη της. Ο σύζυγός της, πιστεύοντας ότι έτσι δε θα τον ζάλιζε πια με τα συνεχόμενα παράπονα της, δεν πρόβαλε καμιά αντίρρηση. Αντίθετα, την παρότρυνε να ασχοληθεί όσο πιο πολύ μπορούσε μαζί του, έτσι ώστε να έχει και εκείνος τον δικό του χρόνο, να κάνει ελεύθερος πια, τα πράγματα που μόνο εκείνον ευχαριστούσαν.

Η μοίρα όμως και τα περίεργα παιχνίδια που της αρέσει να παίζει, δεν ξέχασε ούτε τον Ορέστη, μα ούτε

και την Κλειώ. Σε μια αναζήτησή της στο διαδίκτυο, εμφάνισε μπροστά στα μάτια της ένα από τα έργα του Ορέστη. Αντικρίζοντας τη μελαγχολία, τη θλίψη μα και τη ζωντάνια του έργου αυτού, αμέσως της μαγνήτισε το βλέμμα. Ήταν η απεικόνιση ενός ανθρώπου δίχως χαρακτηριστικά στο πρόσωπο, που δεν άφηνε να καταλάβεις αν ήταν άντρας ή γυναίκα. Καθόταν μόνος σε ένα βράχο, κρατώντας σκυφτός το κεφάλι του και πίσω του φαινόταν μια θάλασσα από χιλιάδες ανθρώπινα πρόσωπα, με τα χέρια τους τεταμένα προς το μέρος του, σαν να ήθελαν να τον αρπάξουν. Στην άκρη της θάλασσας αυτής, τα πρόσωπα ήταν πιο ασπρουδερά, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο την ψευδαισθηση του κύματος. Με την πλάτη στραμμένη προς το μέρος τους, ήταν ξεκάθαρο ότι ο καλλιτέχνης ήθελε να προβάλλει τη μοναξιά ενός ανθρώπινου όντος, ακόμα και αν κατακλύζεται από χιλιάδες παρουσίες. Αν και ο τίτλος του έργου τα έλεγε όλα: "Η θάλασσα της μοναξιάς".

Η Κλειώ θέλησε αμέσως να μάθει το όνομα του δημιουργού και ψάχνοντάς το δε δυσκολεύτηκε καθόλου να το βρει, αφού ήταν σε πολλές αναρτήσεις περιτριγυρισμένο από διθυραμβικές κριτικές. Αμέσως ξύπνησε μέσα της η παιδική της ξεγνοιασιά μαζί με το θάρρος που πάντα τη διέκρινε, και αποφασισμένη του έστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα χωρίς καν να το σκεφτεί.

Δεν την ένοιαζε αν θα της απαντούσε, της αρκούσε να εκφράσει με όλη της την καρδιά τον θαυμασμό της για το έργο του αυτό και το πόσο πολύ την αντιπροσώπευε σαν ανθρώπινη ύπαρξη. Και το έκανε.

Μέσα σε λίγες μέρες, έκπληκτη η Κλειώ, έλαβε απάντηση από τον Ορέστη. Την ευχαριστούσε θερμά για τα υπέροχα σχόλιά της και της έγραφε ότι πάντα εκτιμούσε και τον συγκινούσαν τα λόγια των καθημερινών ανθρώπων και όχι οι κριτικές των επαγγελματιών. Αυτοί, σαν ψυχροί επαγγελματίες, δεν μπορούσαν να νιώσουν πλήρως το συναίσθημα του εκάστοτε έργου. Ο αληθινός κριτής ήταν ο κόσμος με την αγνή ψυχούλα του και κανείς άλλος.

Η Κλειώ του απάντησε ξανά και πολύ σύντομα έλαβε και πάλι μήνυμά του, δείχνοντάς της πόσο ευγενικός αλλά και προσιτός ήταν, κάτι που την ωθούσε να του γράφει συνέχεια και να λαμβάνει πάντα απαντήσεις. Αυτό οδήγησε στο να μιλάνε οι δυο τους αρκετά συχνά μέσα στον μήνα, ανταλλάζοντας γνώμες και απόψεις για διάφορα θέματα γύρω από τη ζωή. Είχαν αναπτύξει μια σχέση καθαρά τυπική και φιλική, η οποία όμως ήταν υπέρ αρκετή για να σπάσει τη μονοτονία της ζωής τους.

Με το πέρασμα του χρόνου, τα μηνύματα που αντάλλαζαν έγιναν τόσο συχνά που ξεπέρασαν τη μηνιαία βάση, ακόμα και την εβδομαδιαία και πλέον έφτασαν στο σημείο να συζητάνε σχεδόν καθημερινά. Μέχρι που έφτασε η ώρα να μιλήσουν και για την προσωπική τους ζωή, το παρελθόν τους, το σήμερα, μα και το αύριο που τους απασχολούσε. Τότε ανακάλυψαν έκπληκτοι τα κοινά σημεία που τους έδεναν. Δύο άνθρωποι χωρισμένοι σε εντελώς αντίθετες αποστάσεις, να ακολουθούν μια κοινή πορεία ζωής και που η μοίρα θέλησε να τους φέρει σε επαφή.

"Ακαρδη μοίρα"

Ήταν μια σκέψη που έκαναν σχεδόν ταυτόχρονα και οι δύο και αμέσως ο καθένας αντιμετώπισε τις δικές του τύψεις, που και αυτές ήταν κοινές. Η Κλειώ ένιωσε άσχημα που χαρακτήρισε "άκαρδη" τη δική της μοίρα, ενώ είχε κοντά της έναν άνθρωπο που την αγαπούσε κι ας μην ήταν τέλειος σε όλα. Ο Ορέστης από την άλλη, ενώ είχε περάσει τόσα πολλά και επιτέλους είχε βρει έναν άνθρωπο που τον νοιαζόταν και δεν τον πρόδωσε ποτέ, τώρα άφησε να του περάσει από το μυαλό η απορία «γιατί εκείνη και όχι την Κλειώ;» Και με αυτές τις σκέψεις κατέβασαν και οι δύο τα κεφάλια, ο καθένας στη δική του προσωπική γωνιά, κι έμειναν να αναρωτιούνται για πολλοστή φορά, τι

περίεργα παιχνίδια παίζει η ζωή, κάνοντας την ανθρώπινη ψυχή να φαντάζει τόσο, μα τόσο αχάριστη.

Η σύντροφος του Ορέστη, παρέμενε αφοσιωμένη μονάχα στη δουλειά και στα παιδιά της και αφιέρωνε ελάχιστο πια χρόνο στον σύζυγό της, αφήνοντάς τον "μόνο" σε ένα σπίτι όπου η παρουσία της ήταν σχεδόν άορατη. Στο δε μακρινό από την πόλη νησί της Κλειώς, ο σύζυγός της, επαναπαυμένος που η γυναίκα του είχε βρει τη δικιά της ασχολία και δεν τον ενοχλούσε, επίσης δεν της έδινε καμία σημασία, αφήνοντάς την να φροντίζει τα παιδιά τους, ενώ εκείνος έκανε ό,τι άλλο τον ευχαριστούσε. Ήταν μια τραγική κατάσταση, που κανείς από όλους αυτούς δε θα μπορούσε να φανταστεί πού θα οδηγούσε. Αφού η μοίρα που τους ένωνε, αυτή η άκαρδη, δεν είχε πει ακόμα την τελευταία της λέξη.

Ο Ορέστης και η Κλειώ μιλούσαν πια και τηλεφωνικά εδώ και αρκετό καιρό, και πλέον είχαν φτάσει στο σημείο να συμπληρώνει ο ένας τη φράση του άλλου, δείχνοντας πόσο πολύ είχαν συντονιστεί στον τρόπο σκέψης τους. Το μόνο που απέμενε, ήταν να εξομολογηθούν τον έρωτα τους ο ένας για τον άλλο. Να ομολογήσουν, ότι ένιωθαν τη ζωή τους σαν έναν τοίχο γεμάτο συναισθηματικά κενά, που τώρα είχαν αρχίσει να καλύπτονται.

Όσοι έγινε κι αυτό! Σε κάθε τους συζήτηση αντάλλαζαν ερωτικά λόγια, κοινές επιθυμίες, μα και την τεράστια ανάγκη τους να συναντηθούν επιτέλους από κοντά. Εκείνη τον έλεγε χαϊδευτικά "μικρό" της, παρόλο που ήταν λίγα χρόνια μεγαλύτερός της, ενώ εκείνος την αποκαλούσε "φως" του, αφού μέσα από κείνην φώτιζε τα σκοτάδια της μοναξιάς του.

Όμως, με θλίψη διαπίστωσαν ότι είχαν βρεθεί σε ένα συναισθηματικό αδιέξοδο. Η κλειστή κοινωνία που ζούσε η Κλειώ, δε θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει ποιος μπορεί να ήταν ο λόγος, που θα την έσπρωχνε να πάρει τα παιδιά της και να αναζητήσει μαζί τους την αληθινή ευτυχία. Πόσο μάλλον να τη συγχωρέσει. Μα δεν ήταν μόνο αυτό, που την κράταγε δεμένη πίσω. Ήταν και το γεγονός, ότι εκτιμούσε κάθε πράξη αγάπης από τον σύζυγό της, ακόμα και το ότι δούλευε ώρες ατελείωτες για να μην τους λείπει τίποτα, χωρίς να απαιτήσει ποτέ κάτι από εκείνη. Ωστόσο, αυτή η αδιαφορία του, αυτή η καταραμένη αδιαφορία, κυριολεκτικά τη σκότωνε. Επιπλέον, το γεγονός ότι δεν τον αγάπησε ποτέ και ότι δέχτηκε να μπει στη ζωή της απλά και μόνο για ένα καπρίτσιο, την έκανε να νιώθει ακόμα πιο πολλές τύψεις. Δε θα επέτρεπε για κανένα λόγο να του καταστρέψει τη ζωή, έστω όπως εκείνος την αντιλαμβανόταν, για δικά της λάθη.

Ο Ορέστης, από την άλλη μεριά, αγαπούσε τη σύντροφό του, αφού ήταν αυτή που του μάζεψε τα κομμάτια της ψυχής του, όταν όλες τον είχαν προδώσει. Ήταν εκείνη που του έμαθε να αγαπάει και να αγαπιέται ξανά. Πώς θα μπορούσε λοιπόν, να την πληγώσει και μάλιστα με τον ίδιο τρόπο που κάποτε εκείνος είχε πληγωθεί; Εκείνος που ήξερε, που βίωσε κυριολεκτικά στο πετσί του όσο κανείς άλλος, το νόημα της λέξης προδοσία; Όχι! Κάτι τέτοιο του ήταν πραγματικά αδιανόητο. Μα αυτή η δυσβάστακτη αδιαφορία της για ζωή, του κατέτρωγε την ψυχή. Νιώθοντας την καρδιά του να χωρίζεται στα δυο, ο Ορέστης δεν ήξερε πλέον τι να κάνει. Από εκεί που νόμιζε ότι δε θα γνώριζε ποτέ ξανά την αγάπη, τώρα την είχε στη ζωή του διπλή.

Νιώθοντας υπεύθυνος, για την κοινή μοίρα που ένωνε τις δύο αυτές γυναίκες, πολύ γρήγορα ο δαίμονας του εαυτού του, ξύπνησε και πάλι. Και μαζί με αυτόν και μια πολύ παλιά, μα όχι ξεχασμένη φίλη, η θλίψη. Αφού δεν άντεχε άλλο την ασφυκτική πίεση που ένιωθε, αλλά και τις ασταμάτητες παροτρύνσεις του δαιμονικού εαυτού του, ο Ορέστης οδηγήθηκε στο να γράψει ένα γράμμα στη σύζυγό του.

"Αγαπημένη μου,

Ένα ευχαριστώ θα ήταν πολύ λίγο, για να σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη που νιώθω, για ό,τι έχεις κάνει τόσα χρόνια για μένα. Όμως, αφήσαμε τη ζωή να μας παρασύρει σε μονοπάτια δύσβατα. Αφήσαμε την καθημερινότητα να μας κάνει έρμιαια μια μοίρας, που ποτέ δεν ξέρεις πού θα σε οδηγήσει. Και εσένα, παρόλο που ξέρω πόσο με αγαπάς, παρόλα αυτά, σε οδήγησε στον δρόμο της αδιαφορίας και εμένα στον αβάσταχτο δρόμο της μοναξιάς. Ξέρω ότι είσαι ένας υπέροχος, όσο και μοναδικός άνθρωπος, που σου αξίζει κάποιος καλύτερος από μένα.

Όχι λατρεμένη μου, δε θα σε παράταγα ποτέ για μια άλλη γυναίκα. Μην περνάει σε παρακαλώ, κάτι τέτοιο από το νου σου. Ποτέ δε θα στο έκανα αυτό, γιατί με έκανες πραγματικά έναν καλύτερο άνθρωπο και θα σου χρωστώ αιώνια ευγνωμοσύνη. Μα πρέπει να φύγω, γιατί δεν αντέχω άλλο.

Για αυτό τον λόγο, έχω γράψει τα πάντα στο όνομά σου, έτσι ώστε να μπορείς να κάνεις μια άνετη ζωή με τα παιδιά μας. Εύχομαι όχι μόνο να με συγχωρέσετε, αλλά και να βρεις έναν σύντροφο-πατέρα που θα σας αξίζει περισσότερο από ό,τι εγώ.

Παντοτινά δικός σου

Ορέστης"

Τελειώνοντας αυτό το γράμμα, ξεκίνησε αμέσως ένα άλλο, απευθυνόμενος στην Κλειώ, αν και δεν είχε σκοπό να της το δώσει ποτέ. Απλά ήθελε να εκφράσει το άλλο μισό της καρδιάς του, σκεφτόμενος εκείνη. Το δίπλωσε πρόχειρα, αμέσως μόλις το τελείωσε και το έβαλε στην τσέπη του μπουφάν του, ενώ το πρώτο το άφησε επάνω στο τραπέζι, ώστε να το βρει η σύζυγός του, όταν θα γυρνούσε σπίτι μετά τη δουλειά της. Ύστερα, πήγε στα κρεβάτια των παιδιών του που κοιμόντουσαν ακόμα και τα φίλησε προσέχοντας να μην τα ξυπνήσει, καθώς ένα δάκρυ γλιστρούσε πάνω στο μάγουλό του, και δίχως να κάνει κάτι άλλο, έφυγε από το σπίτι μονάχα με τα ρούχα που φορούσε.

Κατευθυνόμενος στο λιμάνι της πόλης του, έκλεισε εισιτήριο για το πρώτο καράβι που θα έφευγε για το νησί της Κλειώς. Ευτυχώς για κείνον, έφευγε ένα σε λίγη ώρα, οπότε δίχως να χάσει άλλο χρόνο, μπήκε μέσα και έκατσε απομακρυσμένος από τους άλλους επιβάτες. Όχι, δεν είχε σκοπό να της δώσει το γράμμα, ούτε καν να την αντικρίσει. Το μόνο που ήθελε, ήταν να δει για λίγο το νησί που ζούσε τόσα χρόνια η αγαπημένη του. Μέσα από τις εικόνες αυτές που θα έβλεπε, θα "έμπαινε" για λίγο στη θέση της και με τα "δικά" της μάτια, θα ζούσε για λίγο μαζί της. Μονάχα αυτό ήθελε να κάνει και ύστερα θα έφευγε.

Σε όλη τη διαδρομή, οι μόνοι που του μιλούσαν ήταν η θλίψη και ο δαιμονικός εαυτός του, κανείς άλλος. Μέχρι που άρχισε να φαίνεται το νησί όπου είχε μεγαλώσει και ζούσε τόσα χρόνια η Κλειώ. Αμέσως σηκώθηκε από τη θέση του και ανεβαίνοντας όσο πιο ψηλά μπορούσε στα καταστρώματα του караβιού, ρούφαγε αχόρταγα τις εικόνες που ερχόντουσαν η μία μετά την άλλη. Αν και ήταν αρκετά μακριά ακόμα, ωστόσο μπορούσε να διακρίνει τα κλασσικά σπίτια του νησιού, το μικρό λιμάνι του, μα και τα τεράστια βράχια που δέσποζαν στις ακτές του. Σε ένα απ' αυτά σίγουρα, θα καθότανε η Κλειώ και πετούσε τα όνειρα της στην κρύα και άσπλαχνη θάλασσα, πριν τον γνωρίσει. Αφού χόρτασε τη θέα, έκλεισε τα μάτια του, έχοντας αποτυπώσει κάθε εικόνα που είχε αντικρίσει, ανέβηκε πάνω στα κάγκελα του καταστρώματος και απλώνοντας τα χέρια του ψηλά, έπεσε δίχως δεύτερη σκέψη στη θάλασσα. Δεν είχε διαλέξει τυχαία το σημείο αυτό, αφού με το που έπεσε στο νερό, αμέσως οι μηχανές του караβιού τον ξέσκισαν σαν να ήταν ένα κομμάτι χαρτί, πριν προλάβει να κάνει κανείς τίποτα.

Η Κλειώ, αφού είχε αρκετό καιρό να μάθει νέα από τον Ορέστη και λαμβάνοντας μονάχα τον πίνακα που λάτρευε, πίστεψε πως εκείνος της έλεγε λόγια του αέρα

και προφανώς με κάποιον τρόπο, κατάφερε και ένωσε το χάσμα που τον χώριζε με τη γυναίκα του. Σκέφτηκε πως απλά της έστειλε τον πίνακα, για να καλύψει τις φτηνές του τύψεις. Απογοητευμένη ξανά από τη ζωή της, πήγε στον αγαπημένο της βράχο για να ταΐσει για άλλη μια φορά το "τέρας", με τα καινούργια της όνειρα που πήγαν και αυτά χαμένα.

Φτάνοντας στο απομονωμένο σημείο που πήγαινε πάντα και λίγο πριν κάτσει στον αγαπημένο της βράχο, αντίκρισε ένα σκισμένο, δερμάτινο μπουφάν εγκλωβισμένο ανάμεσα στα βράχια. Υποψιαζόμενη ότι μπορεί να ανήκε στον άγνωστο άντρα, που όπως είχε ακούσει, είχε αυτοκτονήσει λίγες μέρες πριν και κανείς δε γνώριζε ποιος ήταν, σκέφτηκε μήπως ήταν δικό του. Κατέβηκε τότε κάτω πολύ προσεκτικά για να το μαζέψει, με την ελπίδα ότι ίσως έβρισκε κάποια ταυτότητα στις τσέπες του και λυνόταν επιτέλους το μυστήριο αυτό. Με μεγάλη της χαρά, διαπίστωσε ότι βαθιά μέσα στη δεξιά του τσέπη, είχε ένα διπλωμένο χαρτί. Ίσως αυτό να βοηθούσε την αστυνομία να εντοπίσει την ταυτότητα του. Ξεδιπλώνοντάς το όμως, πολύ προσεκτικά για να μην σκιστεί, λόγω της ταλαιπωρίας του από το θαλασσινό νερό, πάγωσε...

"Φως μου,

Ποτέ και για τίποτα στον κόσμο δε θα ήθελα να σε πληγώσω. Αν υπάρχει κάτι που θα ήθελα να σε κάνω να νιώσεις, αυτό δε θα ήταν τίποτε άλλο, εκτός από την ειλικρινή μου αγάπη για την ύπαρξή σου. Χάρη σε σένα ο "τοίχος" μου δεν έχει πια κενά. Μα δυστυχώς, ο τρόπος που ενώθηκαν οι δρόμοι μας, για μένα είναι σκληρός και αβάσταχτος. Με κάνει να νιώθω αγάπη για σένα, μα και μίσος για τον εαυτό μου. Γιατί με κάνει να φαντάζω τόσο φτηνός και αχάριστος. Υπάρχουν στιγμές που νιώθω ευλογημένος, έχοντας στη ζωή μου δύο ανθρώπους να με αγαπούν, μα συνάμα και καταραμένος. Γιατί σε καμιά δεν μπορώ να δώσω αυτό που πραγματικά της αξίζει. Γι' αυτό λοιπόν, φεύγω μακριά και από τις δυο σας. Δεν είναι θέμα εγωισμού, αφού αυτό θα σκέφτεσαι τώρα, αλλά αδυναμίας. Ναι, είμαι αδύναμος να αντιμετωπίσω μια τέτοια κατάσταση. Μα πάνω απ' όλα, είμαι αδύναμος να σου πω κατάματα πόσο πολύ σε αγαπώ και μετά να φύγω...

Σου στέλνω τον πίνακα που ήταν η αφορμή να μπεις τόσο όμορφα στη ζωή μου, ξέροντας αυτή τη φορά, ότι η δική μου θάλασσα μοναξιάς στέρησε χάρη σε σένα. Αν και δεν μπόρεσα να γίνω ολόδικός σου...

Με αγάπη
Ορέστης"

Τέλος